

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 307/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Matúšom Lemešom, advokátom, Kuzmányho 29, Košice, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sa 7/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sa 7/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní, prikázal mu, aby konal bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka správnou žalobou z 23. marca 2021 doručenu krajskému súdu sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „žalovaná“) č. [REDACTED] z 18. januára 2021, ktorým žalovaná potvrdila

rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) č. [REDAKOVANÉ] z 1. apríla 2020. Označeným rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa nebol sťažovateľke priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti na základe jej žiadosti 23. marca 2020. Sťažovateľka považuje označené rozhodnutia správnych orgánov vo veci jej nároku na dávku v nezamestnanosti za nesprávne a namieta, že krajský súd je v napadnutom konaní nečinný, dosiaľ len vyzval žalovanú na vyjadrenie sa k veci a následne vyzval aj sťažovateľku, aby sa vyjadrila k vyjadreniu žalovanej. Sťažovateľka napadnuté konanie považuje za neprimerane dlhé, hoci podľa jej názoru ide o jednoduchú vec, ku ktorej existuje stabilizovaná judikatúra.

3. Sťažovateľka, vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj jej petitu vlastne namieta, že v napadnutom konaní vedenom pred krajským súdom dochádza k porušovaniu jej označených práv.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

6. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej základného

práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

8. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, II. ÚS 475/2021).

9. Ústavný súd po preskúmaní s'ťažnosti dospel k záveru, že s'ťažnosť s'ťažovateľky je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavne neopodstatnenosti.

10. K tomuto záveru ústavný súd dospel po zhodnotení všetkých relevantných okolností prípadu. V súčinnosti s krajským súdom zistil, že 12. mája 2022 (teda pred doručením s'ťažnosti s'ťažovateľky, pozn.) bol na úradnej tabuli krajského súdu zverejnený termín verejného vyhlásenia rozsudku v napadnutom konaní, ktorý bol určený na 4. augusta 2022. S ohľadom na uvedené ústavný súd je toho názoru, že v okolnostiach posudzovanej veci nemožno dospieť k záveru, že ide o také konanie, ktoré by vykazovalo znaky porušovania označených práv s'ťažovateľky z dôvodu zbytočných priet'ahov a neprimeranej dĺžky napadnutého konania, a to ani s prihliadnutím na predmet konania.

11. Celková doterajšia dĺžka napadnutého konania v kontexte termínu verejného vyhlásenia rozsudku v napadnutom konaní (nepresiahne 16 mesiacov od doručenia žaloby, pozn.) podľa názoru ústavného súdu ešte nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv s'ťažovateľky. Preto s'ťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. V dôsledku odmietnutia ústavnej s'ťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v s'ťažnosti nezaoberal.

13. Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu